

[Himmelstrup.]

med den meget korte tale, hvormed ministeren for nogle dage siden forelagde forslag til beslutning vedrørende Annecy-protokollen. Jeg udtalte i og for sig ikke nogen særlig utilfredshed, men jeg fandt det påfaldende, at den højtærede minister ved forelæggelsen af så store materier, som det her alligevel drejer sig om, kunne nøjes med en tale, der ialt fyldte 16 linier i rigsdagstidende. Det mindede måske lidt om den påskrift, som i gamle dage fandtes på de såkaldte religiøse traktater, hvor der stod: små ord om store ting.

Den højtærede udenrigsminister spurgte dernæst, om jeg ville have foretrukket en udelukkende mundtlig fremstilling af disse sager fra ministerens side uden den indgående skriftlige redegørelse, som er givet. Jeg vil dertil gerne sige: nej, vorherre bevare os for at drøfte så indviklede materier alene på grundlag af mundtlige fremstillinger, højtærede udenrigsminister, men en kombination af begge dele synes jeg egentlig havde været meget naturlig. Nå, det kan jo være lige meget, nu er vi kommet over det. Jeg gav altså aldeles ikke udtryk for nogen utilfredshed, men kun for, at jeg fandt fremgangsmåden påfaldende, og når jeg tænker tilbage på de personer, der ellers har forvaltet udenrigsministerposten i Danmark, så fremlagde de altid den slags store spørgsmål med en mundtlig redegørelse for, hvad de indeholdt.

Den højtærede udenrigsminister forsøgte dernæst et forsvar for, at man i de indledende bemærkninger fra udenrigsministeriets side havde fremhævet tallene vedrørende størrelsen af det gennemsnitlige toldniveau, og fandt det naturligt, at det var gjort, selvom den højtærede udenrigsminister vel nu indrømmede, at det ikke betød så forfærdeligt meget. Den højtærede finansminister har været inde på det samme spørgsmål. Min hensigt med at fremsætte nogle bemærkninger om dette spørgsmål, som også er blevet berørt fra anden side, var egentlig at pege på, at sådanne gennemsnitlige toldberegninger er mere vildledende end vejledende. Når man kan nå til så lave tal, som der er tale om i dette tilfælde, har de til formål at bibringe offentligheden forestillinger om, at toldbeskyttelsen her i Danmark er meget lille, og det kan man i virkeligheden

slet ikke se af sådanne beregninger. Det erkendes også fra industriens side. I en artikel, som står i det sidste nummer af det tidsskrift, som hedder „Erhvervsøkonomiske Meddelelser“, og som udgives af Det erhvervsøkonomiske Institut, der er oprettet af Dansk Arbejdsgiverforening og Industrirådet, er hele spørgsmålet om den amerikanske beskyttelse taget op til en meget fornuftig behandling, og der er redegjort også for de forsøg, der er gjort i de forskellige lande, på at finde et udtryk for det almindelige toldniveau. Man forkaster i virkeligheden sådanne gennemsnitsberegninger. Jeg beder om tilladelse til at citere den konklusion, som forfatteren er nået til. Han siger:

„At det gennemsnitlige toldniveau er lavt, behøver derfor ikke at betyde, at beskyttelsen i almindelighed er ringe.“

Det er jo en eklatant indrømmelse af, at man slet ikke kan anvende den fremgangsmåde, man anvender, når man skal ind på det konkrete problem, hvor høj beskyttelsen er i de enkelte tilfælde, og hvad man i givet tilfælde kan tilbyde, hvilke muligheder der er for at opnå resultater under forhandlinger som dem, vi har stået overfor i Annecy.

Jeg gjorde i går nogle bemærkninger om det arbejde, der var gjort i finansministeriet i forbindelse med rigsdagen som forarbejder til forhandlingerne i Annecy. Den højtærede finansminister nævnte nogle data for, hvorledes dette samarbejde mellem rigsdagen og toldrådet var blevet etableret. Det var vistnok, såvidt jeg kunne følge det, nøjagtig de samme data, jeg nævnte i går, og hvis rigtighed jeg slet ikke har bestridt.

Den højtærede minister påstod imidlertid overfor mig, at det ikke var rigtigt, hvad jeg havde sagt i går, at rigsdagens udvalg først fik materialet stillet til rådighed den 1. april, 2—3 dage før delegationen rejste til Annecy, med krav om at skulle give svar på dette meget omfattende materiale den 4. april kl. 12 middag — tror jeg endda det var. Det er muligt, at rigsdagsmændene forud har fået tilstillet noget materiale, der indeholdt vore ønskelister og udlandets krav, som netop det af finansministeren nævnte udvalg, finansministeriets toldforhandlingsudvalg, havde indsamlet. Men det, vi ikke fik udleveret før den 1. april, var vore tilbudsletter. (*Finansministeren* [H. C. Hansen): Det sagde jeg!). Javel, men det